

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af.

Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

En nu de vierde voorwaarde voor het offerdier: het moest een gaaf en volkomen dier zijn, er mocht geen gebrek aan wezen. Het was God een gruwel, dat in de dagen van Israël men blinde of dove of kreupelen, of zelfs afgeleefde dieren bracht, die voor de bezitters geen waarde meer hadden.

U leest dat in **Mal. 1:8** *“Want, wanneer gij een blind dier ten offer brengt, is dat niet erg? Wanneer gij een kreupel of ziek dier brengt, is dat niet erg? Bied dat eens uw landvoogd aan; zal hij welgevallen aan u hebben of u goedgunstig gezind zijn? zegt de Here der heerscharen”*.

Welk een les krijgen wij hier ook weer. Het heeft voor ons geestelijke betekenis. Als wij geestelijk blind zijn, geestelijk doof, of in onze geestelijke wandel kreupel gaan, dan zijn wij niet tot deze heilige dienst bekwaam en kunnen wij dat offer niet brengen.

Wat wij dan moeten doen? Dan moeten wij eerst naar onze grote Heer en Heelmeester gaan om ons van onze geestelijke blindheid, doofheid en onze kreupele wandel en ziekten te laten genezen door Hem.

Het kan wel zijn, dat de Heer een lichamelijke ziekte toelaat; maar geestelijk nooit, dat accepteert Hij niet. Dan moeten wij eerst naar Hem toe gaan, die op Golgotha ook onze geestelijke ziekten heeft gedragen, opdat wij door Hem genezing ontvangen. En dan kunnen wij pas in deze geestelijke offerdienst komen.

Maar het mocht ook geen afgeleefd, afgedankt dier zijn. Er zijn gelovigen, die zeggen: *“als ik eerst maar gepensioneerd ben, of als ik op oudere leeftijd kom, dan wil ik die laatste dagen nog wel gebruiken om de Heer te gaan dienen; maar nu moet ik voor mijzelf zorgen en voor mijn gezin en dat ik naam krijg en ook een fortuin kan vergaren en een mooi huis, een auto, een televisie en een computer; dat moet eerst allemaal komen”*. En dan komt de Heer pas aan de beurt! Maar dan zegt Hij: *“houd alles maar”*.

Een offerdier moest jong en in de kracht van zijn leven zijn. En wat betekent dit voor ons? Als wij Jezus gevonden hebben, moeten wij Hem gaan dienen met al onze krachten en al wat in ons is. Dan maken wij pas werkelijk fortuin voor de eeuwigheid.

Laten wij toch verstaan, wat wij vinden in **Rom. 12:1** en ik hoop, dat het steeds dieper tot ons door zal gaan dringen, wat de Heilige Geest hier bedoelt, als Paulus zegt *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhertigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke (uw waarachtige) eredienst”* (naar Gods Woord).

Nog één voorwaarde; dat offerdier moest ook van het mannelijke geslacht zijn. Wat betekent dat? Het heeft voor ons een geestelijke betekenis, want zou een zuster in de Gemeente geen priester kunnen zijn? Misschien zijn er wel zusters, die een zucht slaken en denken: *“gelukkig, daar ben ik van ontslagen”*.

Maar wij weten toch immers dat in Jezus noch man, noch vrouw is in die zin. Dat lezen wij onder andere in **Gal. 3:27-28** *“Want gij allen (en dat zijn broeders en zusters), die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus”*.

Dat zijn alle leden van datzelfde Lichaam. Dus dat kan niet bedoeld worden en toch moet het mannelijk zijn. Het Woord verklaart zichzelf. Daarom lezen wij in **1 Cor. 16:13-14**, waar ons verteld wordt, wat mannelijk is voor de gelovigen. *“Blijft waakzaam, staat in het geloof, weest manlijk, weest sterk! Laat alles bij u in liefde toegaan”*.

Wat is dus geestelijk het mannelijk zijn? Als wij een biddende en waakzaam leven hebben, waardoor wij vervuld blijven met de Heilige Geest, dan blijven wij staan in het geloof en zijn wij sterk in de Heer. Dus niet in eigen kracht, maar in de sterkte Zijner macht. (**Ef. 6:10**)

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

En dat is mannelijk zijn, wat ook met Goddelijke liefde gepaard gaat. Wij zien dus, dat en biddend is en vervuld blijft met de Heilige Geest, waardoor zij staat uit genade in het als de broeder niet waakzaam is, niet biddend blijft, geen leven heeft vervuld met de Geest en daarom wankelt en niet staat in het geloof, dan is hij geestelijk vrouwelijk. En een zuster, die wel waakzaam en biddend is en vervuld blijft met de Heilige Geest, waardoor zij staat uit genade in het geloof en in de kracht van naar Heer, is manlijk.

Er wordt weleens geklaagd, dat er altijd overwegend zusters in de Gemeente zijn en zo weinig mannen en dat is inderdaad zo. Maar als die zusters nu maar manlijk zijn, mogen wij er over verblijd zijn en de Heer zal dat nog meer zijn. Want God heeft al Zijn kinderen geroepen om priesters te zijn.

Echter moet een zuster zich niet naar de wereld als een man gedragen, want dat is God een gruwel. Aan de buitenkant vrouwelijk zijn, maar naar de geest mannelijk in het geloof. Dat zijn de voorwaarden voor een vruchtbare offerdienst.

En nu kunnen wij zelfs nog tot een volwassen man gaan opgroeien. **Ef. 4:11-13** spreekt hiervan. *“En Hij (Jezus) heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus”.*

Wij willen niet alleen mannelijk zijn, maar mannelijk rijp gaan worden, dan moeten wij vol van Jezus zijn, want dat is de Man in ons, de Gemeente, opdat Hij daarin gestalte krijgt. En dit zijn de voorwaarden, zoals het Oude Testament het ons in de schaduwdienst ook aangeeft. Wij zien dus, hoe wij daar een les uit ontvangen.

Nu gaan wij verder hoe dat offer gebracht moest worden.

De offeraar bracht het offer vrijwillig en zo is het ook nu. Wij zijn geroepen om een priesterdienst te vormen, maar God dwingt nooit iemand, het moet uit vrije wil zijn, gedrongen door de liefde van God. En de offeraar, die dan zijn brandoffer kwam brengen, mocht dat alleen brengen in de Voorhof van de Tabernakel, later van de Tempel.

En als hij daar kwam, dan kwam de dienstdoende priester hem tegemoet, die de offeraar naar een heel bijzondere plaats in de Voorhof voerde. Die plaats was nauwkeurig aangegeven. Namelijk aan de Noordkant van het Brandofferaltaar. Er staat in de Schrift nauwkeurig, dat daar de offeraar zijn offer moest gaan brengen. Wat is dat voor een plaats?

De Schrift leert ons, dat de Troon van God in het Noorden is. In **Ps. 48:2-3** lezen wij dat. *“Groot is de Here en hoog te loven in de stad van onze God zijn heilige berg. Schoon door zijn verhevenheid, een vreugde voor de ganse aarde is de berg Sion, ver in het noorden, de stad van de grote Koning”.* Waar heeft God dus Zijn Troon? In het Noorden.

En wij vinden het ook in **Jes. 14:13**, waarvan satan als gevallen cherub wordt gezegd *“En gij overlegdet nog wel (en dat was het deel van satan): Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het noorden”.* Ja, hij wilde de Troon van God in bezit nemen, ver in het noorden.

En nu moet u eens opletten! De offeraar mocht alleen daar zijn offer gaan brengen op die plaats, waar hij gebracht werd door de dienstdoende priester naar het bevel des Heren, aan de noordkant van dat Altaar. Waar stond dan die offeraar? Die stond tussen het Altaar en de Troon van God. Wat betekent dat voor ons?

Het Altaar is voor ons het kruis van Golgotha. En als wij ons dus plaatsen tussen het kruis en de Troon van God, betekent dat, dat wij in de krachtlijn staan van Gods eeuwige liefde, want het kruis is de openbaring van Gods liefde en kracht. En alleen op die plaats kunnen wij ons als een levend offer aan Hem brengen. Gaat u het begrijpen?

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

Wij zijn uit onszelf niet in staat om ons geheel te geven op het Altaar. Wij zingen dat wel: “Ons al is op het altaar”. Och ja, dat klinkt wel heel vroom, maar ons hart is er dikwijls niet bij. Maar God weet, dat wij vlees en stof zijn. En daarom heeft God een plaats gegeven, waar wij het wel kunnen. Want daar tussen het kruis en de Troon van God staan wij in de kracht van God Zelve en in Zijn liefde. En dan zijn wij in staat ons al op het Altaar te leggen.

Ik heb eens een Pinksterfeest beleefd met een groep uit Nederland in een heel kleine gemeente, ergens in Antwerpen. Wij zouden om elkaar te leren kennen getuigenissen geven. En terwijl ik mijn getuigenis wilde gaan geven, viel Gods Geest op ons allen met een grote heerlijkheid en wij werden allen vervuld met de Heilige Geest.

Wat ik als eerste reactie een broeder hoorde zeggen, heb ik nooit vergeten. Want wij werden vol van deze heerlijkheid van God en van Zijn liefde. Weet u, wat die broeder uitriep? “O, God, laat mij aan Uw liefde sterven”. Ziet u, dan zijn wij bereid, als die liefde ons in bezit gaat nemen om aan die liefde te sterven. En dat sterven is juist leven!

Het is een wonderbare plaat, die plaats tussen het kruis van Jezus en de Troon van God. Toen Jezus alles op het kruis had volbracht en naar de Troon was gegaan, toen kwam Pinksteren en konden de honderdtwintigen zich geheel offeren voor de Heer, hun al op het Altaar leggen, want toen stonden zij tussen het kruis en de Troon.

Het kruis was leeg, maar Jezus was bij de Vader in Zijn Troon. En toen Jezus daar was, heeft de verheerlijkte Heer Zijn Geest uitgestort, die de kracht Gods is. Wat wij van onszelf nooit hadden gekund, dat kunnen wij nu doen en dat is Pinksteren. Mocht er zulk een Pinksteren weer gaan komen in deze tijd, dat wij allen gaan uitroepen: “Heer, laat mij maar streven aan Uw liefde”.

Wij hebben gezien, dat het dagelijks offer door de priesters werd gebracht, maar dat vrijwillige offer moest de Israëliet zelf doen, want dat mocht de priester niet voor hem doen. De offeraar moest eigenhandig zijn offerdier doden. En dat wil ons zeggen, dat wij vrijwillig ons leven afleggen, door vrijwillig het sterven van Jezus te aanvaarden.

Maar die offeraar werd wel door de dienstdoende priester geholpen. Deze bracht hem eerst naar de juiste plaats en kreeg hij van dezelfde dienstdoende priester het slachtmes, want hij mocht het niet met een eigen slachtmes doen. De priester zei hem, hoe hij dat slachtmes moest hanteren.

Wie is onze dienstdoende priester? Dat is Jezus, die ons altijd dient en ons ook naar de juiste plaatst brengt, namelijk in de opperkamer, de plaats tussen het kruis en de Troon. En wie is het, die ons het juiste zwaard in onze hand geeft en wat is dat zwaard? Dat zwaard is het Woord van God. Want het Woord van God is een tweesnijdend scherp zwaard, dat vaneen scheidt ziel en lichaam.

En niet alleen gaf die dienstdoende priester het zwaard in de hand, maar ook gaf hij de onderwijzing, hoe het te gebruiken. Ja, wij hebben een heerlijke dienstdoende Priester; Hij brengt ons op de plaats, waar wij moeten komen, Hij geeft ons het zwaard in de hand en Hij leert het ons ook te hanteren. En in die kracht kunnen wij onze oude mens afslachten.

Want Hij doet het eigenlijk. Priesters zijn slachters! En als dan de offeraar zijn dier had overgegeven, weet u, wat er dan gebeurde? Dan ving de priester dat bloed van het dier op in een bekken en hij sprenge dat rondom aan de vier hoeken van het Altaar.

Wat een wonderbare sprake! Als wij tot zulk een overgave gaan komen, waartoe wij geroepen zijn, dan gaat de Heer dat gebruiken voor de dienst van het Altaar, het verkondigen van het Evangelie naar de vier windstreken dezer wereld. Dan wordt dat kostbaar voor God.

Dat bloed, dat opgevangen werd, is het zielenleven van ons, dat voor de Heer nu kostbaar wordt, want het is aan de Heer gewijd. En dat is het zinnebeeld van het bloed, want de ziel is immers in het bloed.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

En dit overgegeven zielenleven van de offeraar in het lichaam, wordt door Jezus niet alleen opgevangen, maar wonderbaar gebruikt voor de dienst rondom het Altaar. Dat is de priesterdienst naar de vier windstreken.

Heer, help ons, nu Gij ons door Uw Woord weer hebt onderwezen, dat wij door Uw Geest bereid gemaakt worden om gewillig te zijn om de vrijwillige offeraar te worden, waartoe Gij ons roept. Wilt Gij nu de stille naprediker zijn door na te werken in ons aller hart en leven, opdat het geen woorden alleen zijn, maar dat het tot daden komt. Doe Gij, wat goed is in Uw ogen en verheerlijk Uzelf in ons, want Gij alleen hebt recht op heel ons leven. En Heer, stel ons zo tot zegen, tot deze wonderbare priesterdienst, die Gij ons niet alleen leren wilt en onderwijzen, maar die Gijzelf in ons wilt gaan vervullen, opdat het moge zijn, wat ook Paulus eens kon zeggen en getuigen: ik leef niet meer, maar Jezus leeft in mij”.

Nu gaan wij zien, wat Jezus zegt in Joh. 12:23-28 *“Maar Jezus antwoordde hun en zeide: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigden leven. Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren. Nu is mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk uw naam! Toen kwam een stem uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem nogmaals verheerlijken”!*

En wij lezen nog uit Fil. 2:12-18 *“Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. Doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, het woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos (mijn wedloop) gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb. Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijdt ik mij, en ik verblijdt mij met u allen. Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij”.*

Wij mochten al met elkaar het hebben over het brandoffer, *“olah”* en wat de voorwaarden in Gods Woord zijn en ook de eis, die God stelt voor dat brandoffer; maar ook, hoe wij dat kunnen en moeten brengen. Want wij hebben immers uit de Schrift gezien, hoe het brandoffer het hoofdoffer is en dus de grondslag van alle offers. Wij willen nu bij een volgend offer stilstaan, dat direct op het brandoffer volgt en dat daarmee ook direct verbonden is, namelijk het spijsoffer.

Het spijsoffer mocht alleen gebracht worden van het broodgraan, dat hoofdzakelijk uit tarwe bestond. Maar de offeraar mocht niet zonder meer graankorrels brengen als spijsoffer, want het moest door hem eerst een bepaalde bewerking hebben ondergaan, wat drie mogelijkheden gaf.

In **Leviticus 1** lezen wij over het brandoffer en in **Leviticus 2** over het spijsoffer. Wij zien dus hieruit, dat het spijsoffer direct volgt op het brandoffer.

Het spijsoffer in de eerste vorm was de eenvoudigste: dan moest de offeraar zijn graankorrels malen tot meel en dan zeven, zodat het fijn meel werd en zo werd het aangeboden.

De tweede vorm was: als de offeraar de beschikking had over een vuuroven, dan moest hij van dat fijne meel ongezuurd brood of koeken bakken. Eventueel mocht het ook in een pan bereid worden en zo werd het eigenlijk het meest geofferd.

En de derde vorm was dan nog, dat de offeraar eerst de korenaren moest roosteren, daarna moest hij de korrels fijn wrijven en dan zo als een spijsoffer aanbieden.

Maar alle drie de vormen leren ons en daar gaat het om – dat het spijsoffer eerst een bewerking moest ondergaan, zodat de offeraar daar veel werk aan te verrichten had.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 4-7)

Wat betekent nu dat spijsoffer? Het broodgraan is in de Schrift het zinnebeeld van de werken, die de mens heeft te verrichten. En wij weten, dat de akker niet uit zichzelf dat broodgraan voortbrengt.

Nadat de mens in zonden gevallen was, werd immers om zijns naams wil ook de aardbodem vervloekt en bracht de aardbodem alleen maar doren en distels op, dat wil zeggen onkruid. En zo moest de mens na de zondeval in het zweet zijns aanschijns arbeiden voor dat brood.

Dat zegt toch **Genesis 3**. En zo is het ook en vooral nu nog in het Midden Oosten, waar ook de Bijbel van spreekt; waar eerst zorgvuldig de akker bewerkt moest worden en dat is een zware arbeid, want het is daar bergland vol met rotsen en stenen en daar moest op geploegd worden. Het is daar inderdaad ploegen op rotsen. Daarom moest de akker van stenen eerst gezuiverd worden. Kortom dit was al zware arbeid en dan moest nog, nadat de akker geploegd was, het graan ingezaaid en verder onderhouden worden.

Men had er voor zorg te dragen, dat de dorens en distels het niet gingen overwoekeren. En als tenslotte het graan rijp was, moest de oogst gesneden en binnengehaald worden. Voorwaar een hele arbeid, maar daarmee hield het werk nog niet op, want dan moest de tarwe gedorst en fingemalen worden tot meel, gezeefd en gekneed worden en in de oven gebakken worden en uiteindelijk was dan pas het product brood verkregen.

Tot zover, volgende week gaan wij verder.

Gods rijke Zegen,
Het Bijbelstudie Centrum.